

„Dalnokverseny”

(Baka Istvánra emlékezve)

A magyar költők különleges „aranycsapatához” tartozik ő, amely nem is csapat, még csak nem is csoport, hanem igencsak szűkkörű társaság.

La crème de la crème: a Weöres Sándorok, Babitsok, Szabó Lőrincek, Kosztolányik, József Attilák, Juhászok (Gyulák és Ferencek) kivételes társasága ez.

Oly látnoki tulajdonsággal megáldott poéták, akik a Félbetört Oszlopot formázó síremlékhez hozzálátják a meghosszabbítást – az oszlop hiányzó felét – és így *hozzáírják* Baka István megíratlanul maradt verseit, amit zsebre vágott a halál.

S mármost hogy ő maga ebben a legnagyobbak társaságában hol „helyezett”? Melyiket érte utol? Melyikkel volt egyenrangú? Melyiket múlja felül? Nos, kérdésnek idétlen kérdések ezek

a költők versenye nem lóverseny, nincs „célfotó”

és amilyen igaz, hogy költők között nincs ilyen „verseny”, nem is lehet, sohasem is volt, és még gondolatnak is abszurd – olyan igaz, hogy a *Dalnokverseny* Homérosz óta tart; a költők bizony hogy születésüktől fogva egyebet sem tesznek, mint versengenek – már csak az, hogy *annak* születnek, beletaszítja őket – s mint egyetlen sportágban sem, olyan öldöklő az iram.

Vagyis igaz ugyan, hogy a költők, valamióta a világ világ, versenyeznek egymással; de ez a verseny nem hosszirányban – és nem egy irányban folyik

a becsvágy pályái a lehető legkülönbözőbbek, a kiküzdés módja más és más; ami pedig a „célszalagot” illeti – nos, a *célok* a szélrózsa minden irányában szétfele mutatnak, és mintha más-más *kontinensen* volna célegyeneshez érkezésük és befutásuk a célba: ezek a célok – nem „összemérhető”.